

A Captive in the Dark (*Fogoly a sötétben*)
izgalmas, bizsergető, mozgalmas folytatása.

SEDUCED IN THE
dark

megigézve a sötétben

*Rúzsa
könyvek*

C J ROBERTS

C J R O B E R T S

SEDUCED IN THE

dark

megigézve a sötétben

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

NÉHÁNY SZÓ AZ OLVASÓNAK

Ha úgy olvasod ezt a könyvet, hogy kimaradt a *Fogoly a sötétben*, inkább kezd azzal! Az előzmények nélkül elvesznél a sztoriban.

A többieknek pedig üdv ismét! Örülök, hogy úgy döntöttél, folytatod velem ezt az utat. 2013 januárjáig már több mint 70 000 példányban kelt el a *Fogoly a sötétben*. Hihetetlen! Sose hittem volna, hogy ilyen sikert érhetek el, és mindnyájatoknak szívből hálás vagyok érte.

Valóra váltottátok az álmomat.

Viszontagságokban is volt részem. Ahogy visszautasításban és szívfájdalomban is. Nem mondom, hogy minden megérte, mert akadnak dolgok, amiket bármi áron visszacsinálnék. A jövőre nézve viszont őszintén mondhatom, hogy sose voltam ennél reménytelibb.

Köszönöm!

„Hálás vagyok mindazoknak, akik nemet mondtak.
Miattuk csináltam meg én magam.” – Albert Einstein

EZT A KÖNYVET AJÁNLOM:

A lányomnak. Hónapokig tartott megírnom ezt a regényt. Voltak napok, amikor nem tudtam veled játszani. Voltak esték, amikor nem tudtalak betakarni. Még túl kicsi vagy hozzá, hogy megértsd: anyának dolgoznia kellett, mégis megbocsátottál nekem. Örökre megváltoztatott a szereteted, és mindig törekedni fogok rá, hogy méltó legyek hozzád. Te vagy az én örökségem.

A férjemnek. Van, amikor próbálok kifejezni, mennyire szeretlek, ám nem találom a szavakat. A lelkem része vagy, el sem tudom képzelni az életemet nélküled. Legyen elég annyi, hogy ha valaha is elhagysz, veled megyek.

Az anyukámnak. Amikor arra gondolok, mit jelent erősnek lenni, te jutsz eszembe. Köszönöm, hogy sohasem adtad fel. Tudom, hogy önmagam árnyéka sem lehetnék a szereteted és a támogatásod nélkül. Belőled merítetek erőt.

M. McCarthynak. Írj tovább, húgicám! Hamarosan eljön a te napod. Szeretlek.

K. A. Ekvallnak. Te aztán fenékbe billentesz, ha kell – és imádlak érte. Alig várom, hogy viszonzhassam a szívességet, úgy-hogy kérlek, írj!

A. Mennie-nek. A bók tőled olyan, mint eső a sivatagban: ritka és értékes. Köszönöm, hogy hiszel bennem.

M. Suareznek. A híved vagyok, amióta azt mondtad: „Azért olvastam a Fogoly a sötétben, mert elvesztettem egy fogadást.”

Testvéremnek, Scottnak. Köszönöm a lenyűgöző előzeteseket, öcsikém. Majdnem sikerült jóvátennem velük azt a sok fenekelését, amit kiskorunkban miattad szenvedtem el. Szeretlek :)

Pixel Mischiefnek. Grafikus vénádat és képszerkesztői képességeidet csak a kung-fu iránti lelkesedésed múlhatja felül!

R. Welbornnak, Y. Diaznak és J. Aspinallnak. Nem köszönhetem meg elégszer a sok szeretetet és támogatást nektek. Karrierré robbantottátok a hobbit. Remélem, a közöttünk kibontakozott barátság a következő években további virágokat hoz majd.

Rilee Jamesnek. Mit is mondhatnék? Kicseszettül szeretlek. Egyszer majd elővesszük a kamerát, és a világ örökre megváltozik majd.

Lance Yellow Robe-nak és Johnny Osborne-nak. Ilyen barátok mellett sose tudom, hol van a férjem, LOL! Szeretlek titeket, srácok.

A következő blogoknak: SamsAwesomeness.blogspot.com, TotallyBookedBlog.com, Maryse.net. Hozzájárultatok a sikeremhez, és kiérdemeltétek minden egyes követőtöket!

A független szerzőknek. Amikor a kiadók nincsenek ott értünk, hát ott vannak a rajongók. Külön köszönet Shira Anthony-nak, Anthony Beal-nak, Daisy Dunn-nak, Rachel Firaseknek, Colleen Hoovernek, Sonny Garrettnak, Tina Rebernek és K. Rowe-nak.

A Vino 100-nak és a Tinderbox Rapid Citynek. Köszönöm a kellemes időtöltést, a fantasztikus beszélgetéseket és a minőségi piákból álló kifogyhatatlan készletet.

Emily Turnernek – lelkes rajongómnak és nyelvtannácimnak.

Köszöni!

*„Régóta csinálom ezt: ráveszem az embereket, hogy azt tegyék,
amit én akarok. Emiatt gondolod, hogy szerelmes vagy belém.
Mert összetörtelek és újra felépítettelek, hogy azt hidd. Nem vé-
letlen volt. Amint magad mögött hagyod mindezt, látni fogod.”*

– Caleb

Egy

2009. augusztus 30., vasárnap

2. nap

KIBELEZVE. Csak ez az egy szó jut eszembe, amivel kifejezhetném, hogy érzem magam: kibelevve. Mintha valaki felnyitott volna egy szikével, és a fájdalom addig nem is tudatosult volna bennem, amíg a húsom el nem válik, a vérem pedig ki nem serken. Hallom a recscsenést, ahogy a bordáimat szétfűrészelik. Lassan kiveszik a nedves és ragacsos belső szerveimet – egyenként. Amíg teljesen üres nem leszek. Üres, mégis iszonyatosan fáj mindenem. Még élek. Még. Élek.

Fölöttem rideg, neonszínű reflektorok égnek. Az egyik izzó mindjárt kiég: szikrázva, zümmögve küzd a túlélésért. Egy órája

az ő morzézását figyelem. *Ég, nem ég, bzz-bzz, ég, nem ég.* Fáj a szemem. Kitartóan bámulom. Közben a saját morzekódomat mantrázom. *Ne gondoldj rá! Ne gondoldj rá! Caleb. Ne gondoldj rá!*

Valahonnan figyelnek. Mindig van itt valaki. Van, aki a rengeteg kábelemet igazgatja. Egy a szívemet lesi, egy a lélegzésemet, egy meg zsibbadásban tart. Ne gondoldj rá! Vezetékek. Kiemelkednek a kezemből, ahová kapom a folyadékokat és a szereket. Behálózzák a mellkasomat, hogy mérjék a szívverésemet. Néha visszatartom a levegőt, csak hogy kiderüljön, megáll-e. Helyette még erősebben dobog odabenn, aztán levegőért kapkodok. *Bzzzzz, ég, nem ég.*

Van, aki próbál megetetni. A nő bemutatkozik, de nem érdekel. Nem számít. Senki sem számít. Igazából semmi sem számít. Megkérdezi a nevem, mintha a kedvességgel és gyengédséggel szóra lehetne engem bírni. Sosem válaszolok. Sosem eszem.

A nevem Cica, a mesterem pedig nincs többé. Ugyan mi lehet ennél fontosabb?

Valahol a lelke mélyén látom őt, ahogy az árnyékból figyel.

– Tényleg azt hiszed, hogy a könyörgés segíteni fog? – kérdezi a szellem-Caleb. Elmosolyodik.

Elsírom magam. Lármas és borzalmas hangok jönnek belőlem. Olyan erővel, hogy rázzák az egész testem. Nem tudom abbahagyni. Calebet akarom. Helyette gyógyszereket kapok. Az étel egy csövön keresztül érkezik, amíg alszom.

Valaki mindig figyel.

Mindig.

El akarok menni innen. Semmi baj nincs velem. Ha Caleb itt lenne, boldogan, mosolyogva és a teljesség érzésével sétálnék ki innen. De ő már nincs többé. És nem hagyják, hogy békében meggyásoljam.

3. nap

Becsukom a szemem, majd lassacskán kinyitom. Caleb áll fölöttem. Felgyorsul a szívverésem, és a színtiszta öröm könnyei árasztják el a szemem. Végre itt van! Végre eljött értem! Az arca kedves, a mosolya széles. Úgy áll a szája, hogy tudom: valami pajzán dologra gondol.

Ismerős bizsergés árad szét a hasamban, hogy lekússzon a pun-cimig, amitől az megduzzad és lüktetni kezd. Napok óta nem volt orgazmusom, pedig nagyon hozzászoktam.

– Kiszabadítsalak? Olyan szexi vagy lekötözve! – szólal meg mosolyogva.

– Hiányoztál – próbálok kinyögni. A szám hihetetlenül kiszáradt. A nyelvem elnehezülve, döglötten hever a számban. Az ajkaim sincsenek jobb passzban. Kiszáradtak. Annyira, hogy amikor végighúzom a nyelvemet az alsó ajkamon, a dörzspapír jut eszembe.

A cső, amin keresztül táplálnak, a bal orrlyukamon át fut le a tor-kom hátsó részén. Viszket. Nem tudom megvakarni. Fáj. Nem tudok tőle megszabadulni. Minden nyeléskor érzem, és fertőtlenítőíze van.

– Bocsánat – mondja Caleb.

– Miért? – suttogom. Azt akarom, hogy azt válaszolja: azért, mert nem mondta hamarabb... hogy szeret.

– A lekötözésért.

Összevonom a szemöldököm. Szereti a lekötözést.

– Amint meggyőződünk a mentális állapotodról, eltávolíthatjuk a szíjakat.

Valami nem stimmel. Nagyon nem.

Biztos a gyógyszerek.

– Tudja, miért van itt, Olívia? – kérdezi kedvesen egy nő.

Nem Olívia vagyok. Többé már nem vagyok az a lány.

– A nevem Dr. Janice Sloan. Törvénytörési szociális munkás vagyok az FBI-nál. A rendőrségnek sikerült önt azonosítania az eltűnt személyek listájáról. A barátnője, Nicole jelentette be az elrablását. Kerestük önt. Az édesanyja nagyon aggódott.

Beszélni szeretnék, hogy megmondhassam neki: fogja be a pofáját. Szó szerint érzem, hogy feláll a hátamon a szőr. *Kussolj! Hagyj békén!* De nem hagy. Lesznek még kérdések – ugyanazok a kérdések, és most talán muszáj lesz rájuk válaszolnom. Tudom, hogy csak így fognak elengedni. Leszíjztak és telenyomtak gyógyszerekkel; azt mondták, hogy bántani akartam az ápolómat. Megmondtam nekik, hogy ők akartak előbb bántani engem. Sosem kértem, hogy kórházba szállítsanak. A vér nem az enyém volt, az eredeti tulajdonosának pedig nem fog hiányozni. Biztos voltam benne, hogy meghalt. Tudnom kellett, hiszen én öltem meg.

– Tudom, hogy ez nem lehet könnyű önnek. Azok után, amin keresztülment... – nyelt egyet. – El sem tudom képzelni.

A nő szavai büzlenek a szájalomtól. Nem akarok sajnálatot. Tőle nem. Kinyújtja a kezét, hogy megérintse az enyémet, mire rögtön összehúzódom magam. A durva csattanás, ahogy a kezem nekiütökzik az ágyam rácsának, úgy hangzik, mint egy erőszakos fenyegetés. Nagyon szívesen folyamodom erőszakhoz, ha megint megpróbál megérinteni.

A nő mindkét kezét feltartja és távolabb lép. Elkezd kisimulni a légzésem, a látóteremet körülölelő fekete gyűrű pedig szertefoszlik. A világ megint színes, nagyfelbontású. Most már észreveszem, hogy a nő nincs egyedül. Van vele egy férfi, aki úgy méreget félrebiccentett fejjel, mintha egy feladvány lennék, amit meg akar oldani. Szívfacsaróan fájdalmas ez a nézés.

Az ablak felé fordítom a fejem. A vízszintes relaxacsíkok között beszűrődő fényt bámulom. Összeszorul a gyomrom. Caleb. A neve suttogva söpör végig az elmémen. Ő szokott így nézni rám. Vajon miért, ha olyan ügyes gondolatolvasónak tűnik? Sajog a testem. Hiányzik. Annyira hiányzik! Megint érzem a könnyeket, ahogy kicsordulnak a szemem sarkából.

Dr. Sloan nem tágít.

– Hogy érzi magát? Felvilágosítást kaptam az elsődleges vizsgálatok alkalmával jelenlévő szociális munkástól, illetve értesítettek a Laredói Rendőrkapitányságon történekről is.

Nagyot nyelek. Rám támadnak az emlékek, de küzdök ellenük. Pont ettől tartottam.

– Tudom, hogy nem úgy tűnik, de azért vagyok itt, hogy segítsék önnek. Szövetségi határőrök elleni támadásért, fegyverbirtoklásért, letartóztatásnak való ellenállásért és emberölés büntettének gyanúja miatt tartják fogva. Azért jöttem, hogy felmérjem a cselekvőképességét, de azért is, hogy segítsék. Kérem, Olívia... Hadd segítsék – sorjázta Dr. Sloan.

Egyre inkább pánikba esem. A mellkasom már hullámszik is, a világ pedig elsötétül a szélein. Fuldoklom a torkomban futó cső köré gyűlő könnyektől. A Caleb nélküli világ kibaszott fájdalommal egyszerűen végtelen. Tudtam, hogy így lesz.

– Az édesanyja próbál találni valakit, aki gondoskodik a testvéreiről, hogy meg tudja látogatni.

NE! Tűnés innen!

– Holnap vagy holnapután érkezik. Beszélhet vele telefonon, ha szeretne.

Nyöszörgök. Azt akarom, hogy hagyja abba. Azt akarom, hogy mindnyájan tűnjenek el – ez a nő, a férfi a sarokban, az anyám, a

testvéreim és még Nicole is. Hallani sem akarok róluk. Látni sem akarom őket.

Tűnés, tűnés, tűnés innen!

Felvisítok, mintha rohadtul nyúznának. Nem fogok visszamenni!

– Caleb! – sikoltom. – Segíts!

Összegömbölyödnék, de nem tudok. Le vagyok kötözve, mint valami közszemlére tett állat a ketrecben. Ezek itt tudni akarják, mi a baj, ám sosem fogják – nem is tudnák – megérteni. Sosem mondhatom el nekik. Ezt a fájdalmat magamban kell tartanom.

Ordítok, ordítok és ordítok, amíg valaki be nem rohan, hogy megnyomja az összes varázsgombomat.

A gyógyszerek átveszik a hatalmat.

Caleb.

5. nap

Teljes mértékben tudatában vagyok annak, hogy a kórház elmeosztályán vagyok. Sokszor elmondták. Kénytelen vagyok magamban kuncogni a helyzet iróniáján. Ki fognak engedni, amint alkalmas leszek rá, hogy kiengedjenek. De nem fogok beszélni. Tűszként tartom magamat fogva, szó szerint. Talán *tényleg* meghülyültem. Talán ide tartozom.

A zúzódások a csuklóm és a bokám körül haragoslila színben pompáznak. Biztos elég veszedelmesen küzdöttem. Hiányoznak a szíjak. Bizonyos tekintetben megadták nekem a vonaglás és a hadonászás szabadságát. Értelmet adtak, hogy legyen mi ellen és ki ellen küzdenem. Nélkülük... ámulónak érzem magam. Mivel már nem vagyok rab, mintha hozzájárulnék, hogy itt tartsanak.

Eszem, amikor ételt hoznak, mert nem akarom azt a kibaszott csövet az orromba. Letusolok, amikor azt mondják, hogy muszáj. Visszafekszem az ágyba, mint egy jó kislány. Messzire lebegek a gyógyszerekkel. Ó, mennyire szeretem a gyógyszereket!

De sosem hagynak békén. Mindig van itt valaki, aki úgy figyel, mintha egy laboratóriumi kísérlet lennék. Valahányszor felszáll a gyógyszerkőd, itt vannak: Dr. Sloan, vagy „a társa”, Reed ügynök. Reed ügynök szeret engem bámulni. Visszabámulok rá.

Aki hamarabb tekint másfelé, az veszít.

Gyakran én vagyok az. Nyugtalanító az átható pillantása.

Reed ügynök szemeiben ismerős eltökéltséget és ravaszságot látok, amivel sosem tudtam felvenni a versenyt.

– Éhes vagy? – érdeklődött halkán, mély hangon.

Úgy érzem, mintha azt mondaná: nincs más lehetőségem, mint megtörni. Végül úgyis megszerzi tőlem, amit akar. Hallgatásommal incselkedem vele. Olykor önelégülten rám vigyorog. Aztán sokkal élénkebb fényben ragyog Caleb szelleme.

Amikor nem sikerült válaszolnom, jobb kezének ujjai végigfutottak a jobb mellem alsó részén.

Ezen a bizonyos napon ő kapja el a pillantását hamarabb, figyelmét visszatereli az előtte lévő laphoz. Gépel, aztán végiggörget valamit, amit nem látok.

Egy gyors lélegzetvétellel elhajoltam az érintése előtt, szorosan becsukott szemeimet a felemelt karomba temettem.

Ráérősen az aktatáskája után nyúl, ami a széke mellett hever a földön, és elővesz néhány barna mappát. Kinyitja az egyiket, és homlokráncolva jegyzetet.

Ajkaival a fülkagylómat cirógatta.

Tudom.

Tudom, hogy Caleb nincs itt. Nem vesztem meg. Sőt, ami azt illeti, megállapítom, hogy Reed ügynök igencsak jóképű férfi. *Nem olyan jóképű, mint Caleb.* Mégis ugyanolyan erővel hat rám. Szénfekete haja mintha egy kicsit túl hosszú lenne a hivatásához, de gondosan fésüli. Tipikus úriember cuccokat hord, mint a filmekben: fehér ing, fekete öltöny, sötét nyakkendő. De rajta valahogy jól néz ki, mintha akkor is ilyenben lenne, amikor nem muszáj. Kíváncsi vagyok, hogyan fest nélküle.

Caleb rángatott bele ebbe. Bevallotta. Azzá váltam, amivé ő akarta. És végül mit kapok érte cserébe?

Tudtam, hogy vigyorog, bár nem láthattam. Borzongás futott végig a gerincemen; olyan erősen, hogy a testem majdnem előrerándult az övé felé.

– Az édesanyjának ma kell megérkeznie – szólal meg Reed ügynök. Tárgyilagos a hangja, de egy oldalpillantással végig szemmel tart. Epedve várja a válaszomat.

Kihagy a szívverésem, de a kizökkenésnek gyorsan vége, s megint nem érzek semmit sem. Ő az anyám, én meg a lánya vagyok. Ez elkerülhetetlen. Végül úgyis találkoznom kell vele. Tudom, hogy akkor majd ki kell mondanom azokat a szavakat. El kell mondanom

neki, hogy nem akarok vele visszamenni. El kell mondanom neki, hogy felejtsem el.

Hálás vagyok ugyan a haladéért – de tényleg öt napig tart neki ideérni? Talán könnyebb lesz neki megmondanom, hogy hagyjon békén, mint gondoltam. Vegyes érzéseim vannak.

– Mondja el nekem, hol volt csaknem négy hónapig. Mondja el nekem, honnan szerezte a fegyvert meg a pénzt, és látni fogom, hogy az édesanyja ma innen kikíséri – próbálkozik Reed. Hangsúlyja olyan érzéki, mintha azt akarná, hogy vegyem meg a portékáját.

Kösz, nem. A pénzről már tudnak – azt nem tartott sokáig kitalálni. Összezavarodott tekintettel és ártatlanul oldalra biccentett fejjel nézek rá. *Pénz?* Egy pillanatig bámul, aztán a mappáira nézve rejtélyesen feljegyez valamit. Reed ügynök nem veszi be a blöffölésemet. Nem győztem meg. Vagy legalábbis nem komplett idióta.

Ajkaival a fülkagylómat cirógatta. – Válaszolsz? Vagy megint rá kell, hogy vegyelek?

Tiktak. Nem burkolózhatok örökre hallgatásba. Elég súlyos dolgokkal vádolnak. Biztos nem egy laza séta volt az Egyesült Államokba Mexikóból. Tudom, hogy együtt kellene működnöm, elmondani neki a történetem és az oldalamra állítani, de egyszerűen képtelen vagyok rá. Ha megtöröm a csendet, sosem fogom tudni magam mögött hagyni mindezt. Az elmúlt négy hónap árnyékot fog vetni az egész életemre. Sőt, fogalmam sincs, mi a faszt mondhatnék! Mit mondjak? Ma már századszor hiányzik Caleb.

Valami a nyakamra csöpög, és észreveszem, hogy sírok. Vajon mióta figyel Reed ügynök, mióta várja, hogy megtörjek és beadjam a derekam? Elveszettnek érzem magam, és az ő aggódásának

szikrája mentőövnek tűnik számomra. Nehéz, hogy a helyén ne Calebet lássam.

– Igen – hebegtem. – Éhes vagyok.

Néhány hosszú, feszült másodperc múlva megtöri a csendet. – Lehet, hogy nem hisz nekem, de én csak az ön érdekeit tartom szem előtt. Ha nem próbál meg segíteni, hogy segíthessünk, eldurvulna a dolog. És elég gyorsan.

Szünet.

– Információra van szükségem. Ha fél, mi meg tudjuk védeni, de meg kell bíznia bennünk. Minden egyes hallgatással töltött nappal szűkülnek a lehetőségei.

Rám mered, és érzem, hogy határozott, sötét szemei ki akarják belőlem csikarni a válaszokat, amiket keres. Egy pillanatra szeretném elhinni, hogy valóban segíteni akar nekem. Megtehetem, hogy megbízom egy idegenben?

Mit akar tőlem, amit nem vehetett csak úgy el?

Nyílik a szám. Szavak kuporognak a nyelvem hegyén. *Bántani fogja, ha elmondod neki.* Gyorsan becsukódik a szám.

Reed ügynök idegesnek tűnik. Biztos van is rá oka. Újabb mély lélegzetet vesz, és úgy néz rám, mintha azt mondaná: „oké, te akartad”. Lefelé nyúlva felmarkol egy barna mappát azok közül, amelyeket korábban nézegetett. Kinyitja, belebámul, aztán rám.

Előrehajolt, és a mennyeien illatozó fálátot az ajkaimhoz tartotta.

Hirtelen elbizonytalanodik, de aztán megint eltökélt lesz. Kivesz egy papírt az aktából, lazán tartja az egyik kezében, és felém sétál. Szinte látni sem akarom, mi az, de nem tehetek róla – muszáj megnéznem. Összeszorul a szívem! Egyszeriben minden egyes porcikám bizsereg. Könnyek szurkálják a szemem, és a szomorúság meg az öröm hangja egyszerre buggyan ki a számból, mielőtt elfojthatnám.

Egy kép Calebról! Egy kép az ő gyönyörű, dorgáló arcáról. Anyyira akarom, hogy kinyújtom érte a kezem. Az ujjaimmal is nyújtózkodom, hogy közelebb kerüljek a képéhez.

Szinte szégyentelen megkönnyebbüléssel nyitottam ki a számat, de gyorsan elkapta előlem.

– Ismeri ezt az embert? – kérdezi Reed ügynök, ám a hangsúlyából nyilvánvaló, hogy tudja a választ. Ez a stratégiája. Elég jó. Fuldokló zokogás közepette nyúlok megint a fotóért. Reed ügynök úgy fogja, hogy épphogy ne érjem el.

– Te faszkalap! – suttogom rekedten, miközben a papírdarabra meredek. Ha pislognék, vajon eltűnne?

Megint felajánlotta.

Most már nem nyúlok a képért, de muszáj nézegetnem. Caleb fiatalabb rajta, de nem sokkal. Attól még az én Calebem. Szőke haja hátul borzas, karibi kék szemei pedig gyönyörűen hunyorítanak a fényképezőgéphez. Telt, tökéletesen csókra termett ajka unott vonalba húzódik makulátlan arcán. Fehér ing van rajta, s az erős szél a

felső gomboknál bepillantást enged napbarnított nyakára. Ő az én Calebem. Őt akarom! Sokatmondó pillantást vetek Reed ügynökre. Dühömet minden szótagba külön-külön belesűrítve töröm meg a hallgatási eskümet:

– Add. Ezt. Ide.

Reed ügynök szemei egy tizedmásodpercre tágra nyílnak. Büszke elégedettség tükröződik bennük, aztán eltűnik. Egy–null oda.

– Szóval *ismeri*? – gúnyolódik.

Rámeredek.

A képet feltartva közelebb lép.

És megint.

Meg akarom fogni, de visszahúzza.

Minden alkalommal közelebb és közelebb kúsztam, amíg a lábai közé nem szorultam, kezeimet a testének két oldalán tartva.

Caleb tanított nekem pár dolgot a megnyerhetetlen csatákról. Ő azt akarná, hogy használjam a fejem, és vessek latba mindent, amit csak tudok – annak érdekében, hogy megszerezsem, amire vágyom. Ráveszem magam, hogy nyugodt és szomorú arcot vágjak. A szomorúság könnyen jön.

– I-igen. *Ismertem* – bámulok szándékosan az ölembe, s hagyom, hogy hulljanak a könnyeim.

– Ismerte? – kérdezi Reed ügynök kíváncsian. Bólintok, és hagyom, hogy a zokogásom megtöltse a helyiséget.

– Mi történt vele? – tudakolja. Azt akarom, hogy kíváncsi legyen.

– Adja ide a képet – suttogom.

– Mondja el, amit tudni akarok – vág vissza. Érzem, hogy most már a tenyeremből eszik.

– A... – úrrá lett rajtam a gyász. Nem kell színlelnem a fájdalmat. Én magam vagyok a fájdalom. – A kibaszott karomban halt meg.

Azonnal felrémlik bennem Caleb képe – üres arckifejezéssel, mocskokban és vérben ázó testtel. Az volt az a pillanat, amikor elveszítettem. Csupán néhány órával azelőtt még magához ölelt, és én azt hittem, végre minden rendben lesz. De kopogtak az ajtón, és minden megváltozott.

Reed ügynök óvatosan egylépésnyit közelített. – Ez nem könnyű önnek, biztos vagyok benne. Viszont tudnom kell, hogyan történt, Miss Ruiz.

– Adja ide a képet! – szipogom. Még egyet előrelep.

– Mondja el, hogyan – suttogja. Játszott már ilyet.

Felnézek, és könnyben úszó pillák alól bámulok rá.

– Engem védett.

– Mitől? – lép még közelebb. Olyan közel van, és olyan kíváncsi!

– Rafiqtól.

Reed ügynök szó nélkül megfordul, hogy elővegyen még egy fotót az aktából, és megmutassa nekem.

– Ettől az embertől?

Felszisszenek. Tényleg, mint egy kibaszott kígyó. Mindkettőnket megdöbent a reakcióm. Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen állatias is tudok lenni. Azt hiszem, ez tetszik. Úgy érzem, bármire képes vagyok.

Hirtelen a keze köré fontam a karom, és bekaptam az ujjait, hogy megszerezem tőle az ételt. Ó, istenem, annyira finom!

Reed ügynök nagyon közel van, és felkészületlenül éri, amikor megragadom a zakójának gallérjánál fogva, és a kibaszott szájához nyomom az enyémet. Elejti a mappát.

Megvan!

Megdöbbenése ellenére Reed ügynöknek mégis sikerül lebirkóznia az ágyra. Bilincset rak a csuklómra, s az ágyhoz rögzít velem. Mielőtt a mappáért nyúlhatnék, elrántja előlem.

Gyorsan reagált: az ujjaival megtalálta a nyelvemet, vadul belecsípett, a másik kezével pedig kétoldalt megszorította a nyakam.

Zavarodottság és düh torzítja el a vonásait.

– Mégis mi az ördögöt képzelsz, mit csinál? – suttozja, miközben lassan megtörlí az ajkát, és úgy nézi az ujjait, mintha rájuk lenne írva a válasz.

Az étel a földre zuhant a számból, és elveszve vonyítottam a kezei között.

Próbálok megszólalni, de helyette inkább sikoltok a tehetetlenségtől. Dühös könnyek szöknek a szemembe.

Nagyon büszke és elkényeztetett vagy, amit duplán fogok kiverni belőled.

Amikor a nővér szívére tett kézzel, elképedve becaplat, Reed ügynök udvariasan megmondja neki, hogy kopjon le.

- Jobb? – kérdezi fél szemöldökét felvonva.
– Egyáltalán nem – meredek a megbilincselte kezemre.

Kibelezve. Ég, nem ég, bzz-bzz, ég, nem ég. Hiányzol, Caleb.

- Segítsen nekem elkapni, Olívia!

Gondosan kiszámított arckifejezéssel szünetet tart, de neki is szüksége van valamire.

– Tudom, hogy nem vagyok kedves fickó, de talán nem árt, ha van egy magamfajta az oldalán.

Caleb.

Tűnj el, tűnj el, tűnj el!

Megfájdul a szívem.

- Kérem... adja ide a képet! – rimáncodom.

Reed ügynök belép a látóterembe, de csak a nyakkendőjét bámulom. – Ha odaadom a képet, elmondja nekem, mi történt? Válaszolni fog a kérdéseimre?

Ráharapok az alsó ajkamra, s végigfuttatom rajta a nyelvemet, amíg a fogaim közt tartom. Most vagy soha, márpedig a soha nem opció. Utolért az elkerülhetetlen.

- Vegye le rólam a bilincset!

Az ügynök végigmér a tekintetével.

Tudom, hogy ötletek zakatolnak a fejében, hogy hogyan bírjon szóra engem. Kettőn áll a vásár. Mutasd, mid van, és én is megmutatom. Lassacskán felém lép, és óvatosan leveszi a bilincset a csuklómról.

- Nos? – kérdezi.

– Elmondom. De csak magának. Cserébe ideadja nekem az összes képet, amije csak van róla, és kijuttat innen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A szívem vad táncot jár a mellkasomban, de összeszedem a bátorságomat. Túlélő vagyok. Kinyújtom a kezemet.

– Adja ide a képet!

Reed ügynök csalódottan elhúzza a száját, amikor rájön, hogy ebben a csatában nem győzhet ellenem. Tétován felveszi a mappát, és ideadja Caleb fotóját.

– Először el kell mondania, amit tud, és aztán beszélhetek a felteteseimmel az alku ügyében. Megígérem, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megvédjem. De ahhoz beszélnie kell. El kell mondania, miért tűnik úgy, hogy sokkal inkább érintett ebben, mint amennyire bármelyik tizennyolc éves lánynak kellene.

Senki más nem létezik, amikor Caleb arcára nézek. Felzokogok, amikor végigfuttatom az ujjaim az ismerős vonásain. *Szeretlek, Caleb!*

– Hozok egy kis kávét – mondja Reed ügynök beletörődő, mégis eltökélt hangsúllyal. – De amikor visszajövök, várom a válaszokat.

Észre sem veszem, amikor kimegy. Nem is érdekel. De tudom, hogy időt hagy nekem, hogy békében gyászoljak.

Kisétált a szobából és bezárta az ajtót. Ezúttal hallottam a zár kattánását.

Öt napja először hagytak magamra. Azt hiszem, jó ideig ez lesz az utolsó alkalom, hogy együtt lehetek Calebbel. Remegő ajkakkal csókolom meg.